

СПРАВА «МЯКОТІН ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF MYAKOTIN v. UKRAINE)

(заява № 29389/09)

Стислий виклад рішення від 17 грудня 2019 року

У 2008 році під час перетину українсько-польського кордону через пункт пропуску «Краковець» заявнику було дозволено тимчасово ввезти куплений в Іспанії автомобіль на територію України без сплати мита з огляду на наявність у нього посвідки на постійне проживання в Іспанії.

Згодом заявника було зупинено Державтоінспекцією та складено протокол про адміністративне правопорушення з висновком про стягнення з нього відповідної суми, яку він мав сплатити в якості митного збору. Автомобіль заявника було конфісковано, а справу направлено до суду. Водночас митниця провела службове розслідування щодо законності дій працівника митниці, якого в результаті було притягнуто до дисциплінарної відповідальності у зв'язку з неправильним застосуванням у справі заявника митних правил.

Крім того, митні органи встановили, що у паспорті заявника зареєстрованим постійним місцем проживання було м. Бердянськ, а штамп, який підтверджував, що його постійним місцем проживання була Іспанія, був відсутній.

Провадження у справі заявника суд заклав у зв'язку із закінченням строку давності, проте із зобов'язанням конфіскації у заявника автомобіля.

Заявник звернувся до апеляційного суду, вказуючи на недоведеність його вини та наполягаючи, що він був резидентом Іспанії, а відсутність штампу про постійне проживання у його паспорті не є критерієм для встановлення місця проживання, однак апеляційний суд відхилив аргументи заявника та визнав його винним у порушенні митного законодавства.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник скаржився за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав лю-

дини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на конфіскацію його автомобіля у зв'язку з нібито порушенням ним митних правил.

Розглянувши скаргу заявника, Європейський суд зазначив, що чинне на той час відповідне національне законодавство не було достатньо передбачуваним, аби заявник, який проживав в Іспанії на законних підставах, міг правильно визначити своє місце проживання для цілей митного декларування. Межі судового розгляду справи заявника були занадто вузькими, аби відповідати вимозі встановлення «справедливого балансу» статті 1 Першого протоколу до Конвенції. Також формулювання відповідного положення національного законодавства, згідно з яким стягнення у вигляді конфіскації може бути застосовано безстроково, руйнує саму суть необхідного справедливого балансу між вимогами суспільного інтересу та захистом права особи на власність. Європейський суд дійшов висновку, що конфіскація була непропорційною вчиненому правопорушенню і поклала надмірний тягар на заявника. Європейський суд констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;

3. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 9 881,56 (дев'ять тисяч вісімсот вісімдесят один євро та п'ятдесят шість центів) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування матеріальної шкоди;

(ii) 900 (дев'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись, в якості відшкодування моральної шкоди;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.»